

Møtti landsliðnum

Tá ið ferðalagið, sum taldi føroyska landsliðsvenjara, dóttir hansara, Henriettu, ein úr Ný Sælandi og nakrir kinesarar, komu til norðurkoreanska, skuldu tey til eitt hátíðarhald, sum skuldi seta kappingina í gongd.

– Vit byrjaðu við einum hátíðarhaldi, har eg kom at standa undir einum skelti, sum stóð Danmark á. Síðani gingu vit inn í høllina, har fleiri túsund fólk bíðaðu, sigur Henrietta, og leggur afturat, at tað alla tíðina vóru túsundtals fólk til kappingina.

Og tað er ikki uttan orsök. Norðurkoreanska landsliðið, sum vann bronsu í OL, var nevniliga eisini við í kappingini.

– Vit spældu ímóti Norðurkorea 1, sum er liðið frá OL, og Korea 2. Tær vóru sera sterkar og vit høvdu ongan móguleika, men vit høvdu tað tó stuttligt. Vit spældu eisini ímóti Kina 1 og 2, og har var heldur einki at gera. Tað vóru jú teir bestu unglingarnir í Kina, sum vit spældu ímóti, vísir Henrietta á.

Gevur nóg

Tað, at spæla ímóti stinnari mótstøðu, kastar nóg av sær, men eisini bara at vera til staðar og granska hvussu heimselitan ger.

– Ítróttarliga var hetta ein uppliving. Eg havi ongantíð áður sæð so sterkt kvinnuborðtennis, og havi eg nú sæð hvat tað er, sum tær eru

bestar til – hví tær eru so góðar. Nú veit eg betur hvat eg skal arbeiða við fyri at eg skal gerast betri enn eg eri nú. Eg havi ein málsetning, sum eg vil røkka, og tað vænti eg at sjónbandaupptøkur mínar frá túrinum koma at minna meg á, sigur Henrietta, sum tók bæði livandi og stillmyndir á ferðini – har hon fekk loyvi til tess.

Øðrvísi mentan

Norðurkorea gongur eggar leiðir á nógvum økjum og politiskt er landið ein hóttað fyri umheimin. Fólk ið er kúgað, hermegin er ovurstór, kjarnorkuframløðsla fær heiminn at óttast og soleiðis kundi ein hildið á við at lýst Norðurkorea. Ferðina hagar fer Henrietta tó ongantíð at gloyma.

– Eg havi sæð ótrúliga nóg av aðrari mentan og fingið hillig av hvussu tey liva. Tað var fantastiskt at uppliva tað, sum tú annars einans hoyrir um hetta avbyrgda landið. Tað er ikki so ógvusligt, sum fólk halda. Fólkinu vóru vinarlig, tá ið tey møtti okkum, og tað var sum um vit vóru kend fólk. Tey eru jú ikki von við at síggja evropearar, og serliga børnini vóru púra vill, tá ið tey sóu okkum, greiðir Henrietta Nielsen at enda frá.

Eftir eina drúgva heimaferð, sum vardi í hált annað døgn, er hon nú aftur í Horsens.

albinus@sosialurin.fo

» **Eg fari hagar tí at henda móguleikan fáir eg ikki aftur í lívinum. Tað er her, ið nakrir av heimsins bestu borðtennisleikarum spæla**

vit tær aftur tá ið vit skuldu heim aftur, greiðir Henrietta frá.

Eftir drúgva túrin mátti hon og hini í ferðalagnum venja seg við nógva tíðarmunin, men eftir hetta kundi ferðin so av álvara byrja.

– Teir fyrstu dagarnar skuldu vit venja okkum við tíðarmunin, men eftir tað fóru vit á nógvar útferðir og sluppu at síggja øll tey kendu støðini, sigur hon.

Tað er sera strangt í Norðurkorea, men ímillum teir fáu útlendingarnar, sum sleppa hagar, kennist ikki nóg til hetta.

– Reglurnar eru at kalla tær somu sum í øðrum londum, men har verður tú betur eftiransaður. Vit sluppu á útferðir sum vit vildu, men summi støð sluppu vit ikki at taka myndir. Tað var so alt í lagi við tí, sigur Henrietta.

